

Cemile

– AliKemal · 22 Mart 2016

Ankara garından bindiğim trende oturacak bir yer aramaya başladım. Çabucak buldum da; kompartımanlardan birisinde, bir yaşlı adam ile otuz beş yaşlarında bir kadın oturmaktaydı. Girdim, aynı kompartımana oturdum. Tren hareket etti. Baba kız sandığım adam ve kadın hiç konuşmamaktaydılar. Kadın fıkır fıkırdı ve elleri, ayakları, başı, hiç durmadan kıpırdamaktaydı. Yaşlı adam, kompartımandaki sepetini alıp trenin durduğu ilk köy istasyonunda inince kadınla bir ilintisi olmadığını anladım. Kadınla baş başa kaldıktan sonra, kadına kaçamak bakışlarla bakmaya başladım. Arada bir kadının da kaçamak bakışlarını yakalıyordum.

Cam kenarında oturan kadın, yerinden kalkıp, üst raftan almak istediği bir çantayı kafama düşürdü. Allah'tan küçük bir şeydi de kafam yarılmadı. Kadın, kolaycacık gülümseyen, gülümseyince yalnız ağzıyla değil, ayaklarından saçlarına kadar her şeyiyle gülücük yayan çok güzel bir kadındı.

"Ayy! Affedersiniz! Elimden kaçtı, zapt edemedim..."

Onu gülümseyerek karşıladım.

"Zararı yok... Bir şey olmadı."

Kadın, yerine oturdu; çantasını açıp, içinden yiyecek bökrek-poğaçaya filan çıkarttı. Bana da ikram etti.

"Buyurun!"

"Bir parça alayım. Teşekkürler!" dedim. "Yolculuk nereye?"

"Eskişehir'e... Sizin?"

Ben İstanbul yolcusuydum ve çok kolay yalan söyleyen biri idim. "Ben de Eskişehir'e," deyiverdim.

Kadın da kolayca yalan söyleyen biri miydi, bilemem, ama çok kolay gülümseyen biri olduğu kesindi. Bu seferki gülümsemesinde ağızımdan laf alabilme hinliği vardı.

"Eşiniz ve çocuklarınız Eskişehir'de mi yaşıyorlar?" diye sorarken meraklı bakışlarını cevabı dillendirecek dudaklarına dikti.

Ona beklediği cevabı verdim: "Bekârım."

Dedim ya çok kolay yalan söylerim, diye; bu kahrolasınca huyum yüzünden ona, beni İstanbul'da bekleyen eşimden ve üç çocuğumdan bahsedemedim.

"Yaa..." deyişinde beklediği cevabı aldığına dair memnuniyet hissi vardı.

"Ya siz?" diye sordum. "Siz de kocanızın, çocuklarınızın yanına mı gidiyorsunuz?"

"Kocamdan yeni ayrıldım, ama kocamla birlikte yaşadığımız evden çıkamadım henüz," dedi.

"Yani? Yani, kocanızla birlikte yaşamaya devam mı ediyorsunuz?"

"Yok, ayrı yaşıyoruz; yani, o evde kalmıyor... O polis memuru; İstanbul'a tayin olup gitti. Ben evde yalnız kalıyorum."

"Neden ailenizin yanında kalmıyorsunuz?"

"Ailem Eskişehir'de değil, Ankara'da... Onların yanından dönüyorum. Siz Eskişehir'de ne iş yapıyorsunuz? Anlatın bir, hele..."

...

Adının Cemile olduğunu öğrendiğim kadınla sohbetimiz iyice koyulaşmıştı. O kadar güzel gülümsüyordu ki, sırf onu gülümsetebilmek için birçok şey anlatmaya başladım. Anlattıklarına gülünmesi pek alışık olduğum bir şey değildi, bunun keyifli bir şey olduğunu fark ettim.

...

Eskişehir Garında trenden indiğimizde birbirimizden kopamadık.

Cemile, "Buradan, nereye gidiyorsunuz şimdi?" diye sorunca, davet edilmek umuduyla,

"Belirli bir yerim, kimim, kimsem yok... Bilmiyorum..." dedim. "Öyle, başıboş gezeceğim işte..."

Cemile, en son söyleyeceğini en baştan söyleyiveren tiplerdendi. "Benim evime gelir misin?" diye sordu.

"Tabii ki, memnuniyetle!"

...

Bir taksiye bindik. Pek fazla tanımadığım Eskişehir'in kalabalık caddelerinde bir hayli gittikten sonra girdiğimiz bir ara sokakta, Cemile, şoföre, "Tamam, şu sağda durunuz lütfen!" dedi. Taksi Cemile'nin oturduğu apartman önünde durdu. Taksinin kapıları açıldı ve indik. Sonra Cemile koluma girdi, beni apartmandan içeri soktu.

...

Cemile, evin kapısını açarak beni içeri çekiştirdi. "Lütfen çekinme! Çekingenliği bırak."

Çekinerek girmeme rağmen, "Yo, çekinmiyorum. Senin yanında oldukça rahat hissediyorum kendimi.

Aylardır otel odalarında yatıp kalktıktan sonra, bir ev ortamına o kadar yabancılaşmışım ki... Ondan."

...

Evin salonuna geçtik.

Cemile üstünü başını çıkartmaya başladı. Çıkarttıklarını koltukların üstüne atmaktaydı. "İyice sıkıldım.

Eve gelince rahatlamayı seviyorum... Ailen yok mu?"

"Var. Onlar İstanbul'da yaşıyorlar." İlk kez doğru söylüyordum, ama Cemile, ebeveynimi kastettiğimi sanmıştı.

"Baban ne iş yapıyor?" Üstündeki giysileri çıkartmış, iç çamaşırlarıyla kalmıştı.

Aklıma gelen ilk mesleği söyleyiverdim. "O paşa; general yani..."

"Benimki öğretmenlikten emekli. Emekli olmadan evvel edindikleri bir kooperatif evinde yaşıyorlar işte..."

Sen de çıkart üstündekileri, rahat edersin. Ben bir banyo yapacağım," diyerek önce ceketimin

düğmelerini, hemen ardından da gömüğümün düğmelerini çözmeye başladı. "Sen de banyo yapmak ister misin?"

"İyi olur."

"Ben hemen giriyorum. Kirlenmiş hissediyorum kendimi..."

"Birlikte yapalım mı?"

Cemile kıkırdadı. "Çapkı-ın... Haydi gel..." Yanaklarımı okşadı. "Ama önce bir tıraş ol emi! Sakalların uzamış." Elimden tutup beni banyoya götürdü.

...

Yıkandıktan sonra, banyo havluları ile sarılmış bir halde, yatak odasına gittik.

"Kendimi iyice hafıflemiş hissediyorum," dedim. Kadını sıvazlayarak kurulanmasına destek oldum.

"Makyajlarından arındığın vakit daha tatlı görünüyorsun..."

Cemile, "Sen de," dedi. "Kurulansan ya... Kaç yaşındasın?"

Kurulanmaya başladım. "Kırk üç... Sen?"

"Senden sekiz yaş daha küçük," dedi. "Otuz beş..."

"Olsun. Hayatımda ilk kez böyle bir mutluluk tatmaktayım."

"Nasıl bir mutluluk?"

"Ne bileyim... Bu güne kadar, senin kadar böylesine güzel hiçbir kadın ile bir yakınlığım olmadı."

"Homoseksüel misin yoksa?"

Bozuldum. "Tabii ki, hayır! Senin kadar güzeliyle dedim ya!... Tanıdığım kadınların hiç biri senin eline su dökemez!"

Yine kıkırdarak güldü. "Ay, çok sağol!" diyerek dudaklarını uzattı, öpüşmeye başladı.

Kadının havlularını atıp, kendi havlumun içine kadını da sardım. "Çok tatlısın..."

Cemile, "Sen daha çok tatlısın..." diye karşılık verdi.

"Hayır, sen daha çok tatlısın..."

"Sen dünyalar tatlısın..."

"Sen tulumba tatlısın..."

"Tulumba tatlısı mı?"

Tatlı tatlı gülmeye başladı. Hani bitkilerin gelişimini anlatan öğretici filmler vardır, o filmlerde birkaç saniye içinde bir goncanın büyüdüğü, çiçeklerin yaprak yaprak renklenip açıldığı, koca bir gülün ortaya çıktığı görülür. İşte o kadın, karşısında her sözüne gülerken, sanki o hızlandırılmış filmlerdeki gibi yaprak yaprak açılmakta, açılan yaprakları da her kahkahasıyla yere düşmektedir. Ama hiç bitmemektedir, durmadan yaprak yaprak açmakta, kahkahalarla düşmekte, açılmakta...

"Ben sana, görür görmez âşık oldum."

"Ben de sana..."

...

İkimiz de çıplaktık ve yatağın içinde uyumaktaydık. Odada ışıklar kapalıydı ve karanlıktı. Gecenin o sessizliği içinde evin giriş kapısının sessizce açıldığını hissederek uyandım, sanki eve birisi girmişti.

Yatakta doğrulup oturduğum an oda kapısı açıldı, içeri üstünde resmi kıyafeti, şapkası olduğu anlaşılan bir siyah silüet girdi. Adam belinden silah çekti, ateşledi. Sonra, bir keskin alev, şimşek çakar gibi, daha doğrusu bir ince delikten ateş fışkırır gibi, yanıp söndü. Bir patlama sesi... Son duyduğum da bir kadın çığılığıydı... Öyle bir çığılık ki, sivri tırnaklarla bir yaranın kabuğu kazınırcasına tırmalıyordu kulakları. Siluet odadan hızla çıkarken ben de acıyla, sırt üstü az önce yattığım yere devrildim.

Gözlerimi hastanede açtım. Bir kolumda serum takılıydı ve diğer kolumdan, hemşire, tansiyonumu ölçmekteydi.

"Nerdeyim?" diye sordum.

Hemşire, "Tıp Fakültesi hastanesindesiniz," diye yanıt verdi.

"Ne zaman getirildim?"

"İki gün önce...İki gündür, kendinizi bilmeden yattınız..."

"Ne oldu bana?"

"Tabancayla vurulmuşsunuz... Kurşunlandığınızı hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır..."

"Kurşun, sol omzunuzdan girmiş. Şansınıza kalbinize uzak..."

"Benimle birlikte bir de hanımefendi vardı. O?"

"Ha, şu ölen bayan mı? Adı, Cemile Kaya!"